

LBRIS

We know
books

André Isip

Prăbușirea Occidentului

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISIP, ANDRÉ

Prăbușirea Occidentului / André Isip – Otopeni:

Letras, 2025

ISBN 978-630-312-529-9

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-630-312-530-5

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, André Isip

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

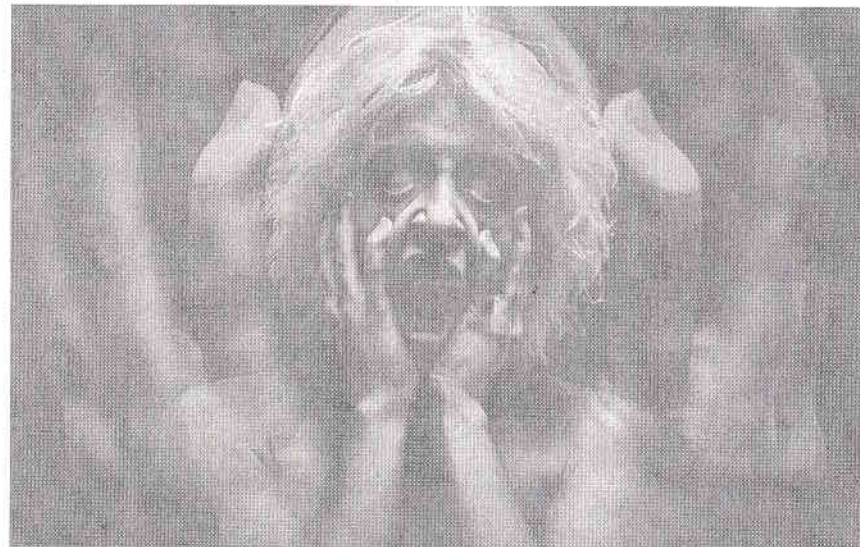
Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Capitolul 1

Era în iarna lui 1985.

„Victime în ambulanță (...) ca să salveze viața unui câine ce traversa. Șoferul ambulanței a virat brusc și s-a răsturnat. În accident au pierit o femeie, care urma să nască, cât și imprudentul șofer. Colegul său, brancardierul, a fost dus la urgențe într-o stare gravă. Câinele vagabond a scăpat cu viață!”

Pozele din *Curierul Picard* erau sute de cuțite ce ți se înfingeau în ochi, cu lama încinsă în foc, înmuiată în otrăvuri.

Pe pajiștea înghețată de la marginea drumului, înșirate unele lângă altele, două cadavre. O femeie care n-a apucat să nască, care și-a transformat pântecul în sicriu, și un bărbat de 30 de ani, cu craniul zdrobit și ochii spânzurați peste obraji, două bule hidoase ieșite din orbite.

Fotografiile dureroase din ziar, așezate unele lângă altele, semănau cu un puzzle aruncat anapoda pe podea, pe care nimeni n-o să știe să le repună în ordine.

„Mulțumim tuturor celor care susțin lupta noastră pentru salvarea animalelor puse în pericol de acțiunea nefastă a omului”,

scria pe prima pagină a ziarului *Curierul Picard*, sub poza ambulanței răsturnate și a celor două cadavre. „Doar prin ecologie vom putea salva planeta, deoarece animalele sunt primordiale...”

În coloanele ziarului de extremă dreapta *Les cahiers bleues*, pe prima pagină era descrisă cu lux de amănunte drama celor trei familii din Picardia, șoferul ambulanței care a murit în accident lăsând doi copii orfani, femeia care a murit la doar câteva ore înainte să nască și brancardierul rănit, care era în comă și pe care doar un miracol putea să-l mai salveze.

Familia Blot a fost convocată la primăria din Abbeville, deoarece situația era gravă, iar primarul risca să-și piardă postul.

— Va trebui să stăm puțin de vorbă! Am aflat despre teribilul accident al fiului dumneavoastră, care era brancardier în ambulanța care a avut accidentul, și suntem alături de dumneavoastră. Vom face tot ce se poate ca să salvăm băiatul.

— Vă mulțumesc, domnule primar! murmură Nina Blot, mama brancardierului rănit.

— Mda...! îngână Luis, tatăl brancardierului, în mahmureala sa de alcoolic notoriu, care nu se trezea niciodată din beție.

Primarul își făcu evantai cu mâna să îndepărteze duhoarea de alcool fermentat ieșită din gura lui Luis, apoi continuă, pe un ton solemn.

— Într-un ziar al adversarilor noștri politici scria că noi suntem de vină, ca și cum eu aș fi provocat accidentul, nu șoferul imprudent. Ziariștii fasciști ne acuză de „dictatură de ecologiști fără suflet” și de criminali, deoarece privilegiem animalele în raport cu oamenii, și tot felul de tâmpenii de-astea...

— Au dreptate! izbucni Luis. Dacă drumurile ar fi în stare bună și animalele fără stăpân stârpite, nu s-ar fi întâmplat accidentul.

— Haaaa? Să stârpim animalele? V-ați pierdut mințile, domnule dragă? O să vă punem la regim cu apă... să vă treziți din beție.

— Aruncați-mă în gulag, căci aici ați ajuns cu dictatura voastră de „comuniști necopți”, pepeni verzi ce sunteți...

— Luis, te rog! murmură Nina.

Primarul suci din cap.

— Voiam doar să vă avertizez că, dacă nu vă dați pe brazdă, veți fi declarați fasciști. Știți ce înseamnă asta? Băgați de seamă!

— Să ne dăm pe brazdă? Cum adică să ne dăm pe brazdă? Mai avem dreptul să facem ceva? Ce ne este permis, domnule primar? Putem măcar să plângem pe sicriul colegului de muncă al fiului nostru și al sărmanei femei moarte în accident? Putem ofta de soarta lui Jean, fiul nostru, sau trebuie să ne ținem gura și să plângem acasă, după perdele? Izbucni, la rândul său, Nina.

Primarul se ridică în picioare și străbătu cu pașii iuți încăperea maiestuoasă a primăriei, apoi se opri la geam, ca să privească piața plină de lume la ora aceea a dimineții.

— Vedeți oamenii aceștia? Au nevoie de structuri noi, de fonduri ca să se amelioreze spitalele, drumurile, școlile, să dotăm poliția locală cu ce e nevoie și serviciile municipale cu echipamente. Dacă lăsăm să se creadă că suntem incompetenți, fondurile de care are nevoie orașul nostru vor fi atribuite altora. Asta vreți? Întreaga populație va suferi din cauza voastră, deoarece vom fi catalogați drept oraș fascist. Vă dați seama?

S-a oprit. Era furios.

— Duminică vom organiza un „marș alb” de susținere, cu trandafiri albi în mână. Vom fi câteva mii care vom manifesta pentru pace și democrație în lume.

— Și pentru viață lungă câinilor...

— Nu, Luis, te rog. Vă ascultăm, dom' primar.

— Veți fi în primul rând al manifestației și... vă avertizez să vă țineți gura...

— Da, domnule dictator, așa o să facem! scrâșni din dinți Luis, care fierbea ca un cazan gata să explodeze.

Jean Blot, brancardierul rănit, care a avut insolența de a supraviețui accidentului, era privit cu un amestec de ură și de compătimire ipocrită.

Câinele, eroul poveștii de față, era fotografiat, adulat, plimbat prin școli și expus în piața publică, să arate tuturor că soarta i-a făcut dreptate.

Chiar și preotul din Abbeville s-a alăturat sentimentului general de dreptate, deoarece câinele a fost salvat de la moarte.

„Dumnezeu a vrut așa!” murmură el, când era vorba de cele două victime.

— Să fim atenți, doamnă Blot, deoarece fasciștii pândesc la colțuri și nu vor ezita o clipă să ne acuze de criminali... Animalul trebuia salvat... cu orice preț...

— V-ați înțeles cu primarul, părinte? Faceți propagandă ideilor sale? Eu n-am nimic împotriva animalelor, atâta vreme cât sunt privite ca animale, dar nu atunci când vom da mai multă importanță unui fluture decât unui om.

— Dar eu nu vorbesc de asta. Imaginați-vă suferințele unui câine rănit, o ființă atât de drăgălașă, care ne iubește și care nu trădează, nu înșală, nu ucide din dorința de a ucide, o ființă cu sufletul curat...

— ... cu care vom putea vorbi în pace, deoarece „dihania” nu ne va contrazice niciodată. Am auzit că sunt unii care au mers până a se căsători cu vaca, cu porcul sau cu pisica, chiar și cu un gard sau cu un podeț. Brigăzile ecologiste străbat câmpiile Picarde și distrug culturile celor care nu respectă dictatura lor, brigăzi care nenorocesc în bătaie hingherii și măcelarii „ucigași”, brigăzi compuse din acei oameni care refuză să mănânce carnea și cea mai mare parte a alimentelor tradiționale, ca să respecte dogmele impuse de „dictatorul” verde. Voi, cu ideile voastre, ați îmbolnăvit sute de mii de inocenți care și-au pierdut mințile și au devenit vegetarieni, unii chiar „vegetalieni”, adică zăhăiți la creier, deoarece refuză carnea. Oare toți strămoșii noștri, de mii de ani încoace, au fost criminali, ucigași de porci, de viței și de găini?

— Vă rog, doamnă Blot, nu asta am vrut să spun, trebuie doar să fim conștienți că planeta trebuie să fie salvată, iar dacă nu vom face nimic...

— Stați puțin, de ce planeta n-a murit până acum, deoarece nimeni n-a salvat-o de când există ea?

— Vai de mine! Dumneavoastră chiar nu vedeți catastrofa aerului poluat, a apei, a câmpiilor? Ghețarii se topesc, anotimpurile nu mai sunt ce au fost, totul este dat peste cap. Dacă nu facem nimic, vom fi nimiciți cu toți.

— Noi, cei din Picardia, sau întreaga omenire?

— Firesc, toată omenirea! i-a răspuns preotul, din ce în ce mai încurcat.

— Credeți că toți ceilalți fac ceva, India, China, Africa, America de Sud și alții? Ei ce fac pentru a salva planeta? Nimic. Cu toate astea, planeta nu se va prăbuși cum cobește dictatura voastră.

— Luis!... Te rog, taci!

— Nu tac! urlă el, întorcându-se către soția sa, apoi reveni brusc către preot, care înlemnise.

S-a proptit pe călcâie și l-a privit drept în ochi.

— Dar prin secolul industrializării, când totul mergea cu cărbune în Europa și America de Nord? Atunci nu era poluare? Locomotivele, uzinele, fabricile, casele încălzite cu cărbune și atâtea altele... Cerul era veșnic întunecat. De câte ori a fost salvată planeta în vremurile acelea? Dar animalele, cine a făcut din ele egalul omului în secolele trecute? Atunci, oamenii, strămoșii noștri, au fost cei mai mari exploatare de cai și boi, „criminali”, deoarece asasinau animalele

și le mâncau carnea fără să se gândească o clipă la suferințele bietului porc, căruia îi înfigeau cuțitul în gât. Da dom' părinte, suntem descendenții criminalilor aceia, hai? Unde găsești dumneata în Biblie că nu trebuie să omori găina, vițelul sau porcul ca să le mănânci?

Cu ochii bulbucăți, ieșiți afară din orbite, Luis plecă din încăpere, trântind ușa, deoarece furia se revărsa afară din el ca un puroi, conținut prea multă vreme într-o bubă.

Edith Lessage era infirmieră la spitalul din Abbeville. O fată scundă și negricioasă, ieșită din tată marocan și mamă franțuzoaică. Părinții săi erau divorțați, deoarece mama sa n-a suportat multă vreme viața de sclavă a familiei socrilor săi, arabi tradiționali care îi impuneau să poarte mereu voalul pe cap, să rămână mereu închisă în casă, să ceară voie soțului sau socrilor dacă voia să iasă chiar și până la magazinul de alături, să servească la masă, unde mâncau bărbații, pe când ea ciugulea ceva în bucătărie când apuca, să se roage zi de zi când Muezzinul zbiera din turnul minaretului, să postească tot Ramadanul și să-i protejeze orbește pe toți cei care se foloseau de ea.

Edith s-a născut la puțină vreme după divorț și a luat numele mamei sale, o femeie destrăbălată, „saltea” publică, veșnic nesățioasă, pasionată de bijuterii și de haine de lux, adepta chirurgiei plastice, ca să pară veșnic tânără. Se dădea drept fostă consilieră de stat, chiar dacă n-avea niciun studiu universitar. Vorbea mult, asculta puțin, se așeza mereu pe rândul din față, ca să fie văzută, se